

JEREMIÁS 28-30.

Nyissuk ki Bibliánkat Jeremiás próféta könyvének 28. fejezeténél! „*Abban az esztendőben, Cidkijá júdai király uralkodása kezdetén, a negyedik esztendő ötödik hónapjában ezt mondta nekem a Gibeónból való Hananjá próféta, Azzúr fia, az ÚR házánál, a papok és az egész nép előtt: Így szól a Seregek URa, Izráel Istene: Összetöröm Babilónia királyának az igáját! Két esztendő múlva visszahozom erre a helyre az ÚR házának minden edényét, amelyeket elvitt Nebukadneccar, Babilónia királya erről a helyről, és Babilonba vitte*” (1-3. vers). Jeremiás korábban már felemelte hangját e prófécia ellen, egyesek ugyanis azt hirdették a népnek, hogy két év elteltével helyreáll majd minden. Ezúttal pedig Jeremiás jelenlétében kezdi el valaki ugyanezt hirdetni az embereknek. „*Visszahozom erre a helyre Jekonját, Jójákim fiát, Júda királyát, és Júda foglyait is, akik Babilóniába kerültek - így szól az ÚR -, mert összetöröm Babilónia királyának az igáját. De Jeremiás próféta válaszolt Hananjá prófétának a papok és az egész nép előtt, akik ott álltak az ÚR házánál. Ezt mondta Jeremiás próféta: Helyes, bár úgy tenne az ÚR, és teljesítené beszédedet az ÚR, amelyben azt profétáltad, hogy visszakerülnek Babilonból az ÚR házának az edényei és minden fogoly erre a helyre! De hallgasd csak meg azt az ígét, amelyet én hirdetek most neked és az egész népnek a füle hallatára: Azok a proféták, akik előttem és előtted voltak régtől fogva, háborúról, éhségről és dögvészről profétáltak hatalmas országok és nagy királyságok ellen. Ha pedig egy próféta békességről profétál, a profétai ige beteljesedésekor tudódik ki, hogy valóban az ÚR küldte-e azt a profétát*” (4-9. vers). Jeremiás tehát rávilágít, hogy sokan sokmindent profétáltak már, de a puding próbája a prófécia beteljesülése! De Hananjá ekkor még messzebbre megy.

„*Ekkor Hananjá próféta levette a jármot Jeremiás próféta nyakáról, és összetörte. Majd ezt mondta Hananjá az egész nép előtt: Ezt mondja az ÚR: Így töröm le Nebukadneccar babilóniai király igáját két esztendő múlva minden nép nyakáról! Jeremiás próféta ekkor elment útjára. De így szólt az ÚR igéje Jeremiáshoz, miután Hananjá próféta letörte a jármot Jeremiás próféta nyakáról: Menj, és ezt mondd Hananjának: Így szól az ÚR: Fajármot törtél össze, de vasjármot csináltál helyette! Mert ezt mondja a Seregek URa, Izráel Istene: Vasigát teszek mindezeknek a népeknek a nyakára, hogy Nebukadneccart, Babilónia királyát szolgálják. Szolgálni is fogják, sőt még a mezei állatokat is neki adom. Majd ezt mondta Jeremiás próféta Hananjá prófétának: Hallgass ide, Hananjá! Nem küldött téged az ÚR, te mégis biztattad ezt a népet hazug módon! Azért ezt mondja az ÚR: Eltöröllek téged a föld színéről, még ebben az esztendőben meghalsz, mert beszéded lázítás volt az ÚRral szemben. Meg is halt Hananjá próféta még annak az esztendőnek a hetedik hónapjában*” (10-17. vers) – Hananjá tehát két hónapon belül meg is halt, hiszen Jeremiás ezt a próféciát az ötödik hónapban kapta, a hetedik hónapban pedig meg is halt Hananjá.

A 29. fejezetben arról olvasunk, hogy Jeremiás levelet küld a Babilóniában élő zsidókhoz, illetve azok előjáróihoz. Ne feledjük, hogy Dániel akkorra már fontos pozíciót töltött be Babilóniában, így Jeremiás levele minden bizonnyal hozzá érkezett meg. Dániel tehát ezidőtájt szintén babiloni fogságban élt. Jeremiás egyébként ezen a ponton már idősebb, Dániel viszont még fiatal. *„Ez szó szerint az a levél, amelyet Jeremiás próféta Jeruzsálemből küldött a foglyok közt megmaradt véneknek és papoknak, prófétáknak és az egész népnek, akiket fogságba vitt Nebukadneccar Jeruzsálemből Babilóniába, miután Jekonjá király, az anyakirálynő, az udvari emberek, Júda és Jeruzsálem vezetői,»* – ebbe beletartozhatott Dániel is – *„a mesteremberek és a várépítők elkerültek Jeruzsálemből. Elászá, Sáfán fia és Gemarjá, Hilkijjá fia által küldte el, akiket Cidkijjá, Júda királya küldött Nebukadneccar babilóniai királyhoz Babilonba: Így szól a Seregek URa, Izráel Istene az egész fogoly néphez, amelyet fogságba vittek Jeruzsálemből Babilóniába: Építsetek házakat, és lakjatok bennük! Ültessetek kerteket, és egyétek azok gyümölcsét! Házasodjatok, szülessenek fiaitok és leányaitok! Házasítsátok meg fiaitokat, és adjátok férjhez leányaitokat! Szüljenek azok fiúkat és lányokat! Szaporodjatok, és ne fogyjatok!”* (1-6. vers). Jeremiás ahelyett, hogy a hamis prófétáknak adna igazat, miszerint a babiloni foglyok két éven belül visszatérhetnek hazájukba, inkább arra ösztönzi őket, hogy egy hosszabb időszakra rendezkedjenek be Babilóniában, mert maradniuk kell még egy ideig. Így aztán nyugodtan építsenek házakat, műveljék a kertjüket és alapítsanak családot.

„Fáradozzatok annak a városnak békességén, ahová fogságba vitettelek benneteket,» – más szóval ne lázadjanak, hanem éljenek békességben városukban – *„és imádkozzatok érte az ÚRhoz, mert annak békességétől függ a ti békességetek is!”* (7. vers). Amíg a babiloniak békében élnek, ti is békében élhettek. *„Ezt mondja a Seregek URa, Izráel Istene: Ne engedjétek, hogy rászedjenek benneteket a próféták és a jósök, akik köztetek vannak, és ne hallgassatok az álmodók álmaira! Mert hazugságot prófétálnak nektek az én nevemben; nem küldtem őket - így szól az ÚR. Ezt mondja az ÚR: Majd ha eltelik a babiloni hetven esztendő, akkor gondom lesz rátok, és valóra váltom azt a jó szót, hogy visszahozlak benneteket erre a helyre”* (8-10. vers). Dániel könyvének 9. fejezetében a következőket olvashatjuk: *„A médek közül származó Ahasvérus fiának, Dáriusnak az első évében, miután ő a káldeusok országának a királya lett, az ő uralkodásának első évében én, Dániel, megértettem az Írásokból, hogy mit jelent azoknak az éveknek a száma, amelyekről az Úr igéje szólt Jeremiás prófétának, hogy hetven évnek kell eltelnie a rombadőlt Jeruzsálem fölött”* (Dániel 9:1-2). Dániel tehát Jeremiás levelére utal, amely tartalma Jeremiás könyvébe került a Bibliában: Dániel Jeremiás prófeciáit olvasgatva megértette, hogy 70 évig tart majd a babiloni fogság, mivel azonban a hetvenéves időszaknak majdnem vége, Dániel imádkozni kezdett az Úrhoz. Hát nem érdekes ez? Itt van ez a levél, amit Jeremiás elküld a babiloni fogságban élőknek, közöttük természetesen Dánielnek, az előjárónak. Dániel pedig ott volt a levél érkezésekor, illetve hetven

évvel később is, vagyis Dániel körülbelül 90 éves lehetett, amikor rádöbbsent, a 70 évnek csaknem vége – ideje hazatérni! Találkoztam ma délelőtt a gyülekezetben egy gyönyörű idős nénivel, aki 97 éves. Elmesélte nekem, hogy az Úr először 15 éves korában szólította őt meg, és mostanra már 82 éve jár az Úrral. Ó, mennyire irigyeltem! 82 éve jár az Úrral! Nem is akartam elengedni – beszéljünk még! Ragyogott az arca. Dávid ezt írja zsoltárában: *„Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az Úr törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz”* (1-3. vers). Én is egy gyönyörű virágzó gyümölcsfát láttam ma délelőtt a gyülekezetben – egy 97 éves idős hölgyet. Annyira szép volt!

„Ezt mondja az ÚR: Majd ha eltelik a babiloni hetven esztendő, akkor gondom lesz rátok, és valóra váltom azt a jó szót, hogy visszahozlak benneteket erre a helyre. Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az ÚR -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek” (10-11. vers). „Ha a saját fejetek után mentek, ha fellázadtok Babilónia királya ellen, szomorú végetek lesz. De ha engedelmességteljesek nekem, hallgattok szavamra, nem vár rátok pusztulás! Hiszen nem feledkeztem meg rólatok, szüntelenül rátok gondolok, és békességet, nem romlást tervezek! Nem akarok rosszat nektek, és nem feledkeztem meg rólatok!” – mondja Isten. Pedig mi mégis hányszor gondoljuk, amikor épp fogságban sínylődünk, vagy nehézségekkel küzdünk, hogy Isten megfélemlített rólunk. De hát ez nem igaz! Isten igenis gondol rád! Ő már látja az alagút végét. Sokszor épp ebben hibázunk: azonnali megoldást várunk, azonnali megelégedést, miközben bele sem gondolunk a lehetséges következményekbe. Hányszor ugrunk fejest úgy a dolgokba, hogy eszünkbe sem jut mérlegelni a végeredményt! De hát annyira izgalmasnak tűnik! Gyerünk, vessük bele magunkat! Pedig Isten figyelmeztet, hogy rossz úton jársz. „Nem felejtettelek el! És békességet, nem romlást tervezek neked!” – suttogja Isten.

„Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket” (12. vers). Arra kérnék benneteket, hogy otthon majd lapozzatok vissza Dániel könyvének 9. fejezetéhez, és olvassátok el, mit tett Dániel, miután Jeremiás próféciáiból megértette, hogy a hetvenéves fogság a végéhez közeleg. Szóval mit is tett Dániel? Imádkozni és böjtölni kezdett. *„Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket”*. Mikor? A 70 év elteltével. Dániel tehát az Úr Igéje szerint jár el. *„Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám”* (13. vers). Az hiszem, gyakran az a baj velünk, hogy csupán ímmel-ámmal keressük az Urat, nem pedig teljes szívvel. „Uram, ha bármit szeretnél, itt vagyok! Tudom, hogy ezt is meg tudod értem tenni, ha akarod. Szóval tedd csak meg, ha szeretnéd, én nem állok az utadba!”. Gyakran olyan passzívok vagyunk, és nem keressük az Urat teljes szívvel. Az én életemben néhányszor mér előfordult, hogy kétségbeesetten kiáltottam az Úrhoz. Mégis hihetetlen, mennyire kilátástalanná kel válnia egy helyzetnek ahhoz, hogy

teljes szívvel kiáltok az Úrhoz. Tudjátok, én egy laza ember vagyok. Nem erőlködöm. Csak teszem szépen a dolgomat, nyugi, majd megoldódik a dolog. De volt már pár olyan alkalom is, amikor Isten eljuttatott a teljes kétségbeesés pontjára – én pedig teljes szívvel kiáltottam az Úrhoz. Az egyik ilyen alkalom legkisebbik lányunkhoz fűződik, aki napocskaként ragyogta be az életünket. Egészen különleges ajándékként kaptuk mi őt Istentől. Persze mindegyik gyermekünk különleges és gyönyörű, és annyira hálásak vagyunk mindegyikért! De legkisebb lányunk olyan értelemben is különleges volt nekünk, hogy mire megszületett, már idősebbek voltunk és szülőként is tapasztaltabbak, így őt is jobban tudtuk élvezni. Emlékszem, az első gyermekünkénél még fogalmunk sem volt, mit hogyan kéne csinálnunk! Ugye az embere hirtelen szülővé válik, de senki sem készített fel rá bennünket, hogy hogyan is csináljuk. Így hát csakis Isten kegyelme, hogy a gyermekeink végül is jóra sikeredtek! Nem a mi bölcsességünkön múlt, az biztos! Fogalmunk sem volt, mit csinálunk. De mire megszületik a negyedik baba, az ember azért belejön a dolgokba, hiszen addigra már idősebb, érettebb, tapasztaltabb. Legkisebb lányunk valóban beragyogta életünket. Az egyik éjjel azonban megint felment a láza. Ekkorra már több napja magas láz gyötörte. Egész éjjel mellette voltam – a karomban tartottam, és csak imádkoztam, hogy az Úr gyógyítsa őt meg. De továbbra is magas láza volt, és ahogy ott tartottam őt a karjaimban, hirtelen görcsölni kezdett. Akkor azt hittem, mindennek vége. Apró teste teljesen befeszült – azt hittem, elveszítem. És képzelhetitek milyen kétségbeesetten kezdtem akkor kiáltani Istenhez – teljes szívemből. „Ó, Istenem, tudod, mennyire kimondhatatlanul szeretem ezt a kislányt! Örömmel adnám oda érte az életem. Istenem, nem lehetnék inkább én beteg helyette? Uram, én odaadnám érte az életem, hiszen annyira nagyon szeretem, de Uram, ha az a te akaratod, hogy most magadhoz veszed, akkor átengedem őt neked. Ő a te gyermeked. Uram, de kérlek, ha lehetséges, úgy szeretném, ha velünk maradna!”. Valóban teljes szívemből kiáltottam Istenhez. A feleségem közben felhívta az orvost, úgyhogy gyorsan bebugyoláltuk, és már úton is voltunk. De kislányunk még azelőtt teljesen meggyógyult, hogy az orvoshoz értünk volna! Lement a láza, és nagyokat mosolygott, ahogy mindig szokott. Megint olyan életrevaló és cukorfalat volt, mint régen! Az orvos azért megnézte, de csak ennyit mondott: „Nekem úgy tűnik, teljesen jól van! Hát akkor hadd kérdezzem meg a kedves szülőket, mikor kaptak utoljára tetanusz-oltást. Ha már úgyis itt vannak, akár át is eshetnének rajta!”. A feleségem kapott is egyet azonnal! „Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám” – mondja az Úr. Jakab levelében ezt olvassuk: „*Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének*” (Jakab 5:16). Te vajon hányszor könyörögtél már buzgón Istenhez? Hányszor kiáltottál már hozzá kétségbeesetten életedben? Hányszor kerested már az Urat teljes szívvel? „Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám” – mondja Isten. Megtaláltok engem. Ne ímmel-ámmal folyamodjunk tehát Istenhez, hanem teljes szívvel!

„Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám. Megtaláltok engem - így szól az ÚR -, jóra fordítom sorsotokat, összegyűjtlek benneteket minden nép közül és minden helyről, ahová szétszórtalak - így szól az ÚR -, és visszahozlak erre a helyre, ahonnan fogságba vitettelek benneteket. Hiába mondtátok, hogy támasztott nektek az ÚR prófétákat Babilóniában is! Ezt mondja az ÚR a királynak, aki Dávid trónján ül, és az egész népnek, amely ebben a városban lakik, honfitársaitoknak, akik nem mentek veletek fogságba: Így szól a Seregek URa: Fegyvert, éhséget és dögvészt bocsátok rájuk, és olyanná teszem őket, mint a rothadt fűgék, amelyek ehetetlenül rosszak” (13-17. vers). Ez az ígerész visszautal arra az üzenetre, amelyet Cidkijjá király udvarába küldött az Úr. Isten akkor az elhurcoltakat a jó fűgékhez, azokat viszont, akik hátramaradtak, a romlott fűgékhez hasonlította, melyek értéktelenek, ezért elpusztulnak. „Üldözni fogom őket fegyverrel, éhséggel és dögvésszel, elrettentő példává teszem őket a föld minden országának: átkozni fogják őket, és borzadnak tőlük, főlészisszennek láttukra, és gyalázzák őket mindazok a népek, amelyek közé szétszórtam őket. Mert nem hallgattak beszédemre - így szól az ÚR -, pedig üzentem nekik szolgálaim, a próféták által, még hozzá idejében üzentem, de nem engedelmeskedtek - így szól az ÚR. Halljátok meg az ÚR igéjét mindnyájan, ti foglyok, akiket Jeruzsálemből Babilóniába száműztem: Így szól a Seregek URa, Izráel Istene Ahábról, Kólájá fiáról, és Cidkijjáról,” – nem tudjuk, ki volt ez a két ember, mert az Ige máshol nem utal rájuk. Annyit viszont tudunk, hogy két hamis prófétáról van szó, akik az Úr nevében hazugságokat hirdettek. Isten tehát ezúton felemeli hangját Aháb és Cidkijjá ellen. Ne feledjük, hogy nem Aháb királyról, és nem is Cidkijjá királyról van itt szó – „Maaszéjá fiáról, akik hazugságot prófétálnak nektek az én nevemben: Nebukadneccar babilóniai király kezébe adom őket, és ő kivégezteti őket a szemetek láttára” (18-21. vers).

„Átokba foglalják őket a Babilóniában élő júdai foglyok, és ezt mondják: Olyanná tegyen téged az ÚR, mint Cidkijját és Ahábot” – vagyis ha átkozódni akarsz valakire, akkor mondhatod, hogy olyanná tegyen téged az Úr, mint Cidkijját és Ahábot – „akiket tűzön pörkölt meg Babilónia királya!” (22. vers). Úgy tűnik, Nebukadneccar a tüzes kemencében pusztította el nyilvánosan azokat, akik fellázkodtak ellene. Érdekes, hogy Jeremiás utal is Nebukadneccar hírhedt tüzes kemencéjére, amely felemésztette Ahábot és Cidkijját, Sadrak, Mésak és Abédnegó ellen viszont tehetetlennek bizonyult. Aháb és Cidkijjá tehát Nebukadneccar izzó kemencéjében lelte halálát. Ha pedig valakire átkozódni akartak abban a kultúrában, elég volt ennyit mondani: „Olyanná tegyen téged az Úr, mint Cidkijját és Ahábot!”. Érdekes, hogy a héber nyelvben nincsenek szitokszavak. Így hát, ha egy zsidó ember káromkodni akar, kénytelen azt például angolul tenni. Amikor erről először hallottam, nagyon meglepett a dolog, de aztán az egyik izraeli látogatásunk alkalmával épp a Szkoposz-hegyen található Hadassa kórházban üldögéltünk a feleségemmel, amikor a folyosón egy zsidó orvosra lettünk figyelmesek. Épp valakivel héberül

beszélgetett, de közben egy-egy szitokszót is elejtett, mégpedig angolul! Én persze sietve megjegyeztem a feleségemnek, hogy nicsak, tényleg igaz, a hébül úgy látszik nem lehet káromkodni, így az ember kénytelen az angolt használni. Az orvos erre felnézett, és elszégyellte magát, na de a lényeg mégiscsak az, hogy a héberben nincsenek szitokszavak, ez pedig csodálatos! *„Mert olyan dolgot követtek el, ami becstelenség Izráelben: paráználkodtak honfitársaik feleségével,”* – Isten most felsorolja a két ember bűnét – *„és hazug ígét hirdettek az én nevemben, amit nem parancsoltam nekik”* – Isten elmondja, mi a baj velük. Gonoszak, paráznák és Isten nevében hazugásokat beszélnek – *„Én tudom és tanúsítom ezt - így szól az ÚR”* (23. vers) – azért ez súlyos kijelentés. Isten maga mondja, hogy tisztában van tetteikkel. Jézus is sokszor elismétli a gyülekezetnek, hogy ismeri cselekedeteiket. De amikor már Isten kezd el tanúskodni ellened, nagy baj van! *„A nehelámi Semajának pedig mondd meg: Így szól a Seregek URa, Izráel Istene: Te levelet küldtél a magad nevében Jeruzsálem egész népének és Cefanjá főpapnak, Maaszéjájá fiának, meg az egész papságnak, és ezt írtad: Az ÚR tett téged Jójadá főpap utódjává, hogy ügyelj az ÚR házában minden féleszű és prófétálgató emberre, és zárd kalodába, vagy verd vasra őket”* (24-26. vers). Amikor a levelet megkapták Babilóniában, ez az ember válaszul azt kérte, vessék Jeremiást börtönbe. *„Akkor miért nem fenytetted meg az anatóti Jeremiást, aki nektek prófétálgat? Hiszen ilyen levelet küldött hozzánk Babilóniába: Hosszú lesz a fogság! Építsetek házakat, és lakjatok bennük! Ültessetek kerteket, és egyétek azok gyümölcsét! Cefanjá főpap azonban felolvasta ezt a levelet Jeremiás prófétának. Ekkor így szólt az ÚR igéje Jeremiáshoz: Ezt az üzenetet küldd az egész fogoly népnek: Így szól az ÚR a nehelámi Semajáról:”* – aki a levelet írta – *„Mivel Semajá prófétált nektek, pedig én nem küldtem őt, és hazugsággal biztatott benneteket, azért ezt mondja az ÚR: Megbüntetem a nehelámi Semaját és ivadékát. Nem marad meg senki közülük e nép között, és nem fog gyönyörködni abban a jóban, amit népemmel teszek - így szól az ÚR -, mert beszédével lázított az ÚR ellen”* (27-32. vers). Semajá és minden ivadéka elpusztul. Nem lesznek leszármazottai.

A 30. fejezethez érve a jövőbe lépünk be. Az itt szereplő prófécia már a jövőbeli nagy nyomorúság időszakára vonatkoznak, az utolsó hétéves időszakra, amikor Isten újra munkálkodni kezd népében, Izráelben. Hiszen 70 hét lett kiszabva Izráel népére, ebből 69 hét már megvalósult a Messiás eljövételével. De maradt még egy hétéves időszak, amelyre a jövőben kerül sor. Jézus erről azt mondta tanítványainak, hogy e hétéves időszak az Antikrisztus megjelenésének idején fog majd megvalósulni. Ezen a pontos Jeremiás könyvében a végső hétéves időszakról olvashatunk tehát, amikor Isten visszaviszi a zsidó népet a földjükre, és ismét munkálkodni kezd bennük. Az Ige egyébként így ír erről az utolsó hétéves időszakról Jeremiás könyvében: *„Nyomorúság ideje lesz az Jákóbnak”*. *„Így szólt az ÚR igéje Jeremiáshoz: Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Írd le magadnak egy könyvbe mindazokat az ígéseket, amelyeket kijelentettem neked! Eljön az idő - így szól az ÚR -, amikor jóra fordítom népemnek, Izráelnek*

és Júdának a sorsát - mondja az ÚR -, és visszahozom őket arra a földre, amelyet őseiknek adtam, és birtokba fogják azt venni” (1-3. vers) – ez esetben nem a nép babiloni fogságot követő hazatéréséről van szó, hanem Izrael állam néhány évtizeddel ezelőtti újjáalakulásáról. Nézzük csak meg, mit olvashatunk a 30. fejezet legutolsó igeversében: „Az utolsó időben értitek majd meg ezt” – akkor majd megértitek. Jegyezd fel tehát magadnak egy könyvbe mindezeket az igéket, mert az utolsó időben érthetővé válnak majd. Ahogy tehát napjainkban látjuk, hogy a zsidó nép visszatér földjére, egyre jobban megérthetjük mi is ezt az adott próféciát.

„Ezeket az igéket jelentette ki az ÚR Izráelről és Júdáról. Így szól az ÚR: Riadt lármát hallok, rettegés van, nincs békesség!” (4-5. vers) – és valóban nem uralkodott béke azóta, hogy a zsidóság visszatért a földjére. Az emberek egyre inkább rettegésben élnek. „Kérdezzétek meg, nézzetek utána: szokott-e szülni férfiember? Miért látok ennyi férfit, ágyékára tett kézzel, mintha szülne? Miért vált minden arc fakósárgává?” (6. vers). Jeremiás látja Izrael férfiainak nyomorúságát. „Jaj, mert nagy nap lesz az, nincs hozzá fogható! Nyomorúság ideje lesz az Jákóbnak, de megszabadul belőle!” (7. vers). Isten tehát megígéri, hogy megszabadítja népét. „Azon a napon letöröm igáját nyakadról - így szól a Seregek URa -, köteleidet leszaggatom. Nem szolgálnak többé idegeneknek, hanem Istenüket, az URat fogják szolgálni, és Dávidot, a királyukat, akit adok nekik” (8-9. vers). Isten tehát letöri majd nyakukról az Antikrisztus igáját, és megszabadítja őket az elnyomás alól, amikor Jézus Krisztus újra eljön. Akkor majd Istenünknek szolgálnak, és Dávidnak, vagyis Krisztusnak, aki Dávid leszármazottja – a vesszőszál, mely kihajt Isai törzsökéről. Ő lesz a király Dávid trónján. „Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké” (Ézsaiás 9:6). „Te azért ne félj, szolgálom, Jákób - így szól az ÚR -, és ne reszkess, Izráel! Mert én hazasegítelek a távolból, gyermekeidet a fogság földjéről. Visszatér Jákób, és békében lesz, gondtalanul él, nem riasztja senki” (10. vers) – erre akkor kerül sor, amikor Jézus újra eljön. Összegyűjti a kiválasztottakat a föld négy sarkából, Izráelt is visszahozza, és akkor végre felismeri és elismeri majd a zsidó nép Jézust, és őt kezdi szolgálni. „Én veled leszek - így szól az ÚR -, és megszabadítalak” – üdvözülni fog az egész Izráel, olvassuk az Igében. Eljön Sionból a megváltó, hogy a gyermekek szívét apjukhoz fordítsa. Minderre akkor kerül sor, amikor Jézus újra eljön – „Véget vetek minden népnek, akik közé szétszórtalak, de neked nem vetek véget. Megfenyítelek igazságosan, mert nem hagyhatlak büntetés nélkül” (11. vers) – megbüntetek ugyan benneteket, de nem pusztultok el.

„Ezt mondja az ÚR: Halálos a bajod, gyógyíthatatlan a zúzódásod! Sebedet senki sem orvosolja, gyógyír és kötszer sincs számodra. Szeretőid mind elfelejtettek, nem törődnek veled. Megvertelek, mintha ellenség vert volna, és kegyetlen ember fenytett volna. Mert sok a bűnöd, és súlyos a vétked. Miért kiáltozol bajodban, halálos zúzódásod miatt? Mivel sok a bűnöd és súlyos a vétked, azért bántam így

veled. De majd elpusztulnak pusztítód, fogságba fog menni minden ellenséged. Ki fogják fosztani fosztogatóidat, prédára vetem minden prédálódát” (12-16. vers). Emlékezzünk csak vissza, hogy Jézus Máté evangéliumában azt mondja, amikor az Emberfia visszatér, összegyűjti majd a föld népeit az ítéletre, és kettéválasztja őket, ahogy a pásztor a juhokat a kecskéktől. „Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhöz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot. Mert éheztem, és ennem adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám” (Máté 25:34-36). „Akkor szól a bal keze felől állókhöz is: Menjetelek előlem, átkozottak, az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre. Mert éheztem, és nem adtatok ennem, szomjaztam, és nem adtatok innom, jövevény voltam, és nem fogadtatok be, mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel, beteg voltam, börtönben voltam, és nem látogattatok meg. Akkor ezek is így válaszolnak neki: Uram, mikor láttunk téged betegen vagy börtönben, amikor nem szolgáltunk neked? Akkor így felel nekik: Bizony, mondom néktek, amikor nem tettétek meg ezeket eggyel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg” (Máté 25:41-45) – Jézus pedig arra utal itt, ahogy a zsidó néppel bántak. Isten megítéli majd a föld népeit azért a bánásmódért, amiben a zsidóságot részesítették. Ezért is olyan fontos, hogy országunk továbbra is szilárdan támogassa Izraelt, hiszen Isten egy napon megítéli a népeket azért, ahogy Jézus testvéreivel, a zsidó néppel bántak. Ugyanezt mondja ki Isten Jeremiáson keresztül is. „Ki fogják fosztani fosztogatóidat, prédára vetem minden prédálódát”.

„Bekötözöm sebeidet, meggyógyítom zúzódásaidat - így szól az ÚR. Mert eltaszítottnak hívnak téged, Sion, akivel senki sem törődik. Ezt mondja az ÚR: Jóra fordítom Jákób sátrainak sorsát, és irgalmazok lakóhelyeinek. Felépül a város a romok helyén,” – és Jeruzsálem városa valóban fel is épült a romok helyén – „és a palota a szokott helyén terül el. Hálaének hangzik belőlük, örvendező hangja. Megszaporítom őket, nem fogynak el, megbecsültekké teszem őket, nem lesznek lenézettek. Fiai olyanok lesznek, mint hajdan, és gyülekezete szilárdan áll majd előttem. De megbüntetem minden sanyargatóját!” (17-20. vers). Isten helyreállítja majd Izraelt azon a csodálatos napon! Tény viszont, hogy egyes bibliatanítók mindezt tagadják. Szomorú, de igaz, hogy számos lelkész antiszemita érzéseket táplál. Én is annyi levelet antiszemita vonatkozású levelet kaptam már, mert tudva lévő, hogy Izraelpárti vagyok. A levél írója mindig hosszasan kifejti, hogy Isten végérvényesen befejezte már munkáját Izráellel, és most már az egyház a szellemi értelemben vett Izrael, vagyis mindazok az ígéretek, melyeket Isten Izrael népének adott, most már kizárólag az egyházra vonatkoznak. Szerintük Isten végérvényesen hátat fordított Izraelnek. A zsidó népnek megvolt a lehetősége, de nem éltek vele, úgyhogy ez a fejezet teljesen lezárult. Pedig távolról sem. Ezek az emberek nem ismerik kellően az Ószövetséget! Ha ugyanis figyelmesen végigolvasták volna, tudnák, hogy Isten ezeket az ígéreteken kimondottan Izrael népének, Jákób leszármazottainak teszi, így ezek az ígéretek nem vonatkozhatnak és nem is vonatkoznak még átvitt

értelemben sem az egyházra. Ezek az emberek félreértelmezik az Írásokat! De egy további hibát is elkövetnek: azt állítják, hogy az egyháznak át kell majd mennie a nagy nyomorúságon, hiszen Isten a nagy nyomorúság kapcsán szenteket említ, így csak az egyházzal lehet szó, mivel az Úr többé nem munkálkodik Izráelben, és az Izráelnek tett ígéretek egyébként is az egyházra vonatkoznak már. Ebből adódóan tehát az egyháznak is át kell mennie a nagy nyomorúságon. De vegyük csak észre, hogy mindez abból fakad, az egyházat tekintik a szellemi értelemben vett Izráelnek, és meggyőződésük, hogy Isten végérvényesen hátat fordított Izráelnek. Ez az elképzelés viszont minden próféciának ellentmond. Emlékezzünk csak: Péter is utal rá, hogy Isten az Igéjében kijelentette, helyreállítja Izráelt. Egyesek azonban készakarva vagy tudatlanságukban elsiklanak efelett, miközben komoly hibát elkövetve kijelentik, hogy az egyháznak is át kell majd mennie a nagy nyomorúságon, hiszen az Ige ennek kapcsán szenteket említ. De mit olvashatunk a szentekről a nagy nyomorúságra vonatkozó ígérésekben? Azt olvassuk, hogy a fenevad háborút indít a szentek ellen, és legyőzi őket. Sok szerencsét, szentek! Az Antikrisztus legyőz majd benneteket. Hát ez nem túl bátorító!

Dániel könyvében is olvashatunk a kis szarvról, az Antikrisztusról, aki háborút indít a szentek ellen, és legyőzi őket. Gratulálok szentek! Az Antikrisztus lesöpör benneteket a föld színéről. Pedig nem! El ne higgyétek mindezt! Hiszen Jézus azt mondja, erre a sziklára építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta. Akkor viszont kik azok a szentek, akik felett az Antikrisztus győzelmet arat? Izráel. Az utolsó hét évben, Jákób nyomorúságának idején – ahogy az Ige fogalmaz -, Izráelre valóban nyomorúság vár. Miért? Mert Jákób leszármazottai szövetségre lépnek az Antikrisztussal. Annyira fel akarják építeni a templomot. Amikor hirtelen megkeresi őket ez az európai vezető, és azt mondja Izraelnek, most, hogy Izraelnek sikerült legyőznie Oroszországot, hadd viszonzzuk a szívességet: egy fallal válasszunk le egy területet a Templomhegyen, ahol végre megépülhet a templom. Ekkor a zsidó nép messiásként imádja majd ezt az embert. Három és fél év elteltével azonban ugyanez az ember belép majd a templomba, megáll a szentek szentjében, véget vet a napi imáknak és áldozatoknak, kijelenti magáról, hogy isten, és megköveteli, hogy a továbbiakban mindenki istenként imádja őt. A zsidó nép ekkor Petra városába menekül majd, ahol Isten viseli gondjukat. Az Antikrisztus nyomukba küldi hadseregét, de hirtelen megnyílik a föld és elnyeli az Antikrisztus katonáit. Ezután az Antikrisztus tovább üldözi azokat a zsidókat, akik hazájukban maradtak, hogy elpusztítsa őket. Ez lesz Jákób nyomorúságának időszaka. És akkor hirtelen segítség érkezik. Amint ugyanis az Antikrisztus európai csapataival Afrika meghódítására indul, átvonul Egyiptomon és elérkezik Etiópia határához, hírt kap, hogy Kína és Oroszország szövetségre léptek, és az Eufráteszen átkelve Európa lerohanására készülnek. Ennek hallatán visszafordul az etióp határnál, hogy megütközzön a kínai-orosz sereggel, a végső nagy csatára pedig épp Izraelben, a Megiddó-völgyben kerül sor. Több millió ember árasztja majd el a völgyet, és hatalmas

vérengzés következik. És akkor eljön a megváltó Sionról több tízezer szentjével. Megveti lábát az Olajfák hegyén, ekkor pedig földrengés támad, az Olajfák hegye kettéhasad és új völgyet teremt, ahol új források fakadnak. Új folyó ered ekkor Jeruzsálemből, mely idővel két ágra szakad: az egyik a Földközi-tengerbe, a másik pedig a Holt-tengerbe torkollik majd. Ennek következtében a Holt-tenger új életre kel és gazdag halállománnyal büszkélkedik, így Éngedi környékén fellendül a halászat. Isten mindezt előre megjövendölte. Amikor Jézus visszatér, elpusztítja a törvénytípót, az Antikrisztust, ezt a hamis messiást, odaül Dávid trónjára, létrehozza Isten királyságát a földön, és vasvesszővel legelteti a népeket. Akik pedig mindvégig kitartanak, azt ígéri, hogy vele együtt uralkodhatnak majd mint királyok és papok Isten országában. Azon a csodás napon valóra válik imánk: „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, a földön, amiként a mennyben is”. A népek kapákat kovácsolnak kardjaikból, és lándzsáikból metszőkéseket. Nép a népre kardot többé nem emel, hadakozást többé nem tanul. „*Akkor majd a farkas a báránnyal lakik, a párduc a gödölyével hever, a borjú, az oroslán és a hizott marha együtt lesznek, és egy kisfiú terelgeti őket*” (Ézs. 11:6). Isten országában nem lesz erőszak és nem lesz háború. Igazság, öröm és béke uralkodik majd benne. Egy ilyen országban lakhatunk majd Isten kegyelmének és szeretetének köszönhetően!

Jeremiás tehát egy jövőbeli időszakba, a királyság korába kalauzol bennünket. Előbb ugyan még egy sötét időszak következik, a fogság időszaka. Utána azonban felharsan az örvendezők hangja és a hálaének! Ezt látjuk a 19. versben: „*Hálaének hangzik belőlük, örvendezők hangja. Megszaporítom őket, nem fogynak el, megbecsültekké teszem őket, nem lesznek lenézettek. Fiai olyanok lesznek, mint hajdan, és gyülekezete szilárdan áll majd előttem. De megbüntetem minden sanyargatóját! Közülük származik fejedelme, közülük kerül ki uralkodója. Közelemben engedem, s ő közeledik hozzám; mert ki merné kockáztatni életét, hogy közeledjék hozzám? - így szól az ÚR. És népemmé lesztek, én pedig Istenetek leszek. Íme, az ÚR forgószele, lángoló haragja árad, mint kavargó szélvész kavargó a bűnösök feje fölött. Nem szűnik az ÚR izzó haragja, amíg el nem végzi és meg nem valósítja szíve szándékait. Az utolsó időben értitek majd meg ezt*” (19-24. vers). Akkor majd megértitek. A nagy nyomorúság forgószélként végigsöpör a földön, hogy megvalósítsa Isten akaratát, de utána létrejön az Isten országa. A Jelenések könyvének végén a következőket olvashatjuk: „*A Lélek és a menyasszony így szól: Jöjj! Aki csak hallja, az is mondja: Jöjj! Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!*” (Jel. 22:17). Majd Jézus így szólt: „Bizony, hamar eljövök”. János pedig így válaszolt: „Jöjj, Uram Jézus!”. Ó, mennyire várom már azt a napot, amikor Jézus visszatér, hogy igaz királyként uralkodjon a föld felett. Ó, mennyire várom már azt a napot, amikor olyannak láthatom majd a földet, amilyennek azt Isten eredetileg eltervezte. Egy napon egy fizikai és szellemi értelemben is tiszta világot láthatok majd, melyben az ő szeretetében, az ő békességében és az ő dicsőségében élhetünk. Olyan hálás vagyok, hogy Isten nekem is helyet biztosított

az ő országában. Még ha csak annyi is lesz a feladat, hogy a Hawaii-szigeteken szedegessem a lehullott kókuszdiót a tengerpart tisztasága felett őrködve!

Uram, add, hogy az Igéd erős gyökeret verjen a szívünkben és az életünkben. Add kérlek, hogy mindannyian növekedjünk kegyelemben és a te ismerettedben. Vonj magadhoz bennünket a te gyengéd szeretetteddel, hadd tapasztalhassuk meg még mélyebben az irántunk érzett szeretettedet! Jézus nevében, ámen.